

Geeke & Saskia

gaan naar India

Deze rubriek heet 'Nieuwe Praktijken', en we hebben uiteraard verschillende voorbeelden daarvan de revue zien passeren. Maar het project waar Geeke de Boer en Saskia Knol in stappen, is wel heel bijzonder. Ze vertrekken, met de gezegende onbevangingheid van de jeugd, naar de stad Kakinada, in de provincie Andhra Pradesh aan de oostkust van India. Daar gaan ze werken in een tehuis waar meisjes verblijven die kinderpolio hebben gehad.

Ze hebben net de opleiding tot fysiotherapeut afgerond. Geeke de Boer is 21 jaar jong, en komt uit Geesteren, in de buurt van Lochem. Ze wilde eigenlijk naar de opleiding in Utrecht, omdat het niet zo ver van het oosten van het land was. Ze werd uitgeloot, maar kon wel naar Amsterdam. "Ik heb er geen seconde spijt van gehad."

Saskia Knol is 25 en komt uit Hilversum. Toen ze 22 was verhuisde ze naar Amsterdam. Ook zij had rondgekeken op de opleiding in Utrecht, maar de school sprak haar niet erg aan. Bij de opleiding in Amsterdam had ze wel meteen een goed gevoel. "Bovendien is de stad natuurlijk veel leuker dan Utrecht."

Op de vraag waarom de dames fysiotherapie wilden studeren, valt eerst een grote stilte. Saskia komt als eerste met een antwoord. "Het was bij mij niet zo dat ik me er al heel lang voor interesseerde. Ik was wel altijd heel erg in sport geïnteresseerd. En ik wist dat ik hoe dan ook met mensen wilde werken. Ik ben een keer naar de fysiotherapieopleiding gegaan, heb wat informatie meegenomen en me aangemeld. En dat heeft heel goed uitgepakt. Ik wil niet de sportkant op, maar denk eerder aan de richting psychosomatiek of werken met kinderen, zoals we nu in India gaan doen."

Geeke heeft eveneens moeite om te omschrijven waarom ze fysiotherapie is gaan studeren. "Ik wist gewoon al heel vroeg dat ik fysiotherapie wilde gaan doen. Met mensen werken vind ik ook erg leuk, maar ik weet niet wat nou de directe aanleiding was. Ik vind het boeiend dat je een soort samenwerking hebt met de patiënt. De patiënt moet er ook wat voor doen, het is geen passieve therapie." Saskia: "Het voordeel van fysiotherapie is dat je vrij breed wordt opgeleid en dat je daarna kunt bepalen of je je ergens in wilt specialiseren. Maar het hoeft niet per se." Geeke: "Het voordeel is ook dat je weet wat je wordt. Wanneer je bijvoorbeeld Communicatiewetenschappen studeert, dan weet je aan het einde nog niet wat je bent. Wat me wel is opgevallen is dat de psyche veel meer met de klacht heeft te maken dan ik vermoedde. Dat is nog een gat binnen de fysiotherapie, want er zijn volgens mij niet

zoveel psychosomatische therapeuten"

VOORBEREIDING

Gedurende hun opleiding hebben de dames drie stages gedaan. Saskia heeft in een verzorgingstehuis, een ziekenhuis, en bij een particuliere praktijk stage gelopen, allen in Amsterdam. Geeke daarentegen begon met een stage in Wijk aan Zee, ging daarna naar Barcelona, en eindigde weer in Amsterdam. Toch merken ze dat de arbeidsmarkt een beetje op slot zit. Geeke: "Met de aanstaande marktwerking en directe toegankelijkheid in het achterhoofd is men huiverig om nieuwe mensen aan te nemen. Waarnemingen gaat nog wel, maar men wil eerst afwachten hoe de nieuwe ontwikkelingen uitpakken. Mede om die reden is het geen

slecht idee dat we er even tussenuit gaan." Saskia: "Bovendien verwacht ik dat wanneer we uit India terugkomen dat we beter zien dat we hier grotendeels met luxeproblemen te maken hebben. Ik merk vaak dat mensen bijvoorbeeld met klachten komen, zoals bijvoorbeeld stress, zonder de bereidheid om er zelf wat aan te doen. Ze willen gewoon een lekkere massage, maar zelf doen ze verder niets."

Het idee om naar India te gaan kwam van een stagebegeleider van Geeke. "Ik wist dat hij in de stichting 'Friends Indeed' zat, die verschillende projecten in India heeft lopen. Zo hebben ze na de tsunami geld ingezameld voor nieuwe vissersboten en netten. Op het einde van m'n stage zei hij dat in Kakinada, aan de oostkust van India, stagiaires bewegingstechnologie in een tehuis werkten. Of ik het leuk zou vinden om daar te werken? Nou ja, dat leek me hartstikke leuk. Ik heb

Saskia Knol: "Ik denk dat ik iets met psychosomatiek wil gaan doen, of werken met kinderen, zoals we nu in India gaan doen."

Saskia gevraagd of ze zin had om mee te gaan, en gelukkig zei ze 'ja'. Het is daarna heel snel gegaan. Binnen twee maanden moest alles worden geregeld. Veel tijd voor een grondige voorbereiding is er dus niet geweest. We zijn daarna met een andere organisatie in contact gekomen, de Movendi Foundation. We gaan onder hun auspiciën naar Kakinada. We hebben eerst een projectplan geschreven en toen dat af was zochten we naar sponsors." Saskia: "Ik ben naar de bibliotheek gegaan en daar in het Fondsenboek gekeken, en daarna was het permanent bellen en soms een bezoekje afleggen." Geeke: "Verenigingen en stichtingen zeggen vaak 'nee', omdat ze iets tastbaars willen zien, en met fysiotherapie is dat natuurlijk lastig. Op de lange termijn kunnen we wel aantonen wat we hebben gedaan, maar niet op de manier zoals de bewegingstechnologen dat konden doen. Zij hebben echt aanpassingen gemaakt, en dat kun je laten zien. Maar hoe laat je zien dat een patiënt zich na vier maanden beter beweegt, of beter in z'n vel zit? Een van onze belangrijkste doelstellingen is kennis achter te laten. En kennisoverdracht is nou eenmaal moeilijk in beeld te brengen."

AMBITIEUS

Geeke en Saskia gaan projecten uitvoeren voor het Maharsi Sambamurthy Institute (MSI) in Kakinada. Het is een stad met ongeveer driehonderdduizend inwoners. Het tehuis herbergt zo'n honderd lichamelijk gehandicapte meisjes tussen de zes en zestien jaar, waarvan het grootste gedeelte kinderpolio heeft gehad. Geeke en Saskia hebben een ontwikkelingsplan opgezet met als doel het fysiotherapeutische niveau in en rondom het MSI te verbeteren. Eerder al heeft de stichting 'Friends Indeed' een lokaal omgetoverd tot een fysiotherapie ruimte waar de meeste basisvoorzieningen aanwezig zijn. Er is echter maar één fysiotherapeut aanwezig, en hij werkt met grotendeels achterhaalde fysiotherapeutische kennis. Geeke: "We willen een soort handleiding achterlaten, maar dan eentje die aangepast is aan de aanwezige kennis. We gaan in ieder geval de meisjes behandelen, samen met twee Indiase stagiaires die ook in die periode aanwezig zullen zijn." Saskia: "Daarnaast, als we er tijd voor hebben, willen we vrouwen van de stad naar het tehuis brengen om een diabetesgroepje op te richten, waarmee we preventief gaan oefenen; sporten en dat soort dingen. We richten ons hoofdzakelijk op de kinderen, maar we willen nog iets meer doen." Geeke: "Dat is misschien wel erg ambitieus, maar het zou al mooi zijn als we een opzette kunnen maken, zodat iemand die na ons komt er verder mee kan."

COMMUNICATIE

Het niveau van de fysiotherapie in India is niet bepaald geweldig, is hun verteld. Geeke: "We hebben begrepen dat het niveau van de fysiotherapeut in het

tehuis een stuk lager is dan wat we hier gewend zijn." Saskia: "Ik hoorde een heel simpel voorbeeld van een meisje dat daar werkt met een Leg Press. Terwijl ze oefent duwt ze met haar handen haar benen naar beneden, omdat ze al haar hele leven lang gewend is om te compenseren. Maar zo oefent ze natuurlijk haar beenspieren niet goed." Geeke: "We zagen ook foto's van groepstherapie, en daaruit bleek dat dat helemaal niet aan het individu werd aangepast. Maar je hebt daar drie verschillende gradaties voor fysiotherapeuten. De fysiotherapeut in het tehuis is op een vrij laag niveau opgeleid, maar de twee stagiaires zijn Bachelor."

Het niveau mag dan niet geweldig zijn, toch zijn de dames niet van plan om daar als een olifant in een porseleinkast binnen te stappen. Geeke: "We gaan de eerste twee weken voornamelijk observeren en ons niet gedragen als twee westerlingen die wel even zullen vertellen hoe het allemaal moet. We hebben begrepen dat de communicatie daar heel anders gaat, veel minder direct dan bij ons. En dat wanneer je iets over wil brengen je het op een manier moet doen waardoor het lijkt alsof de ander met het idee is gekomen."

Saskia: "Maar we hebben natuurlijk de neiging om daar binnen te stormen en meteen aan de slag te gaan, heel functioneel en zonder tijd te verliezen..."

Geeke: "...maar we zijn ons er heel erg van bewust, dus dat zal wel loslopen..."

PECUNIA

Er is echter nog wel een probleempje. Geld. De dames hebben het hele project begroot op 5500 euro. En echt veel tijd om achter sponsors aan te gaan is er niet geweest. "We hebben wel leuke reacties gehad, bijvoorbeeld van boekhandel Scheltema die ons een paar handboeken meegeeft die we daar achter kunnen laten. Het Paramedisch Samenwerkingsverband 'Kerngezond' is sponsor, en een fysiotherapiepraktijk uit Hilversum, 'Aktiefysio', heeft een flinke donatie gedaan. Maar we komen nog steeds geld tekort. Nou hadden wij gedacht, zou het niet mogelijk zijn om in *FysioPraxis* een oproep te doen om... nou ja, dat mensen die dit lezen misschien wel wat willen bijdragen. Het gironummer is 5054, op naam Movendi Foundation te Hoofddorp, en dan onder vermelding van Fysiotherapie Kakinada. Zou het mogelijk zijn om dat in het blad te vermelden?"

Geeke de Boer: "We willen een soort handleiding achterlaten, een die is aangepast aan de aanwezige kennis."

Meer informatie:
www.movendifoundation.org
www.friendsindeed.nl